

Sygn. akt I CSK 676/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P. M.

przeciwko P. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

P. M. oraz małoletni K. M. domagali się zasądzenia od pozwanego P. [...] S. A. w W. na rzecz P. M. 30.000 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2008 r. do dnia zapłaty; 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2008 r. i 17.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.500 zł od dnia 30 marca 2008 r. do dnia 7 maja 2008 r., a od kwoty 17.500 zł od dnia 30 marca 2008 r. do dnia zapłaty oraz na rzecz K. M. kwot - 30.000 zł tytułem odszkodowania z odsetkami od dnia 13 września 2007 r. do dnia zapłaty; 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 września 2007 r. do dnia zapłaty oraz 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.000 zł od dnia 2 listopada 2008 r. do dnia 20 stycznia 2009 r., od kwoty 2.000 zł od dnia 2 listopada 2008 r. do dnia 13 sierpnia 2009 r. oraz od kwoty 14.000 zł od dnia 2 listopada 2008 r. do dnia zapłaty. Nadto, powodowie wniesli o zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego z nich kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od P. [...] S.A. w W. na rzecz P. M. kwotę 41.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty (pkt I); na rzecz K. M. kwotę 152.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2012 r. (pkt II); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III) oraz orzekł o kosztach.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok w części:

- a. w punkcie I w ten sposób, że oddalił powództwo P. M. o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 40000 złotych oraz o zapłatę odsetek od tej kwoty za okres od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- b. w punkcie III w ten sposób, że zasądził od P. [...] S.A. z siedzibą w W. na rzecz K. M. kwotę 30 000 złotych tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 14 września 2007 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe od zasądzzonego na rzecz K. M. zadośćuczynienia

w kwocie 150 000 złotych także za okres od 14 września 2007 r. do dnia 15 kwietnia 2012 r., od zadośćuczynienia w kwocie 2000 złotych także za okres od dnia 3 listopada 2008 r. do 15 kwietnia 2012 r., od zadośćuczynienia w kwocie 4000 złotych za okres od 3 listopada 2008r. do 18 stycznia 2009 r., od zadośćuczynienia w kwocie 2000 złotych za okres od 3 listopada 2008 r. do 11 sierpnia 2009 r., oraz odsetki ustawowe na rzecz P. M. od zadośćuczynienia w kwocie 1500 złotych także za okres od 30 marca 2008 r. do dnia 15 kwietnia 2012 r. i od zadośćuczynienia w kwocie 2500 złotych za okres od 30 marca 2008 r. do dnia 7 maja 2008 r.;

2. oddalił obie apelacje w pozostałym zakresie;
3. zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód P. M., który zaskarżył go w części. W skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., art. 446 § 4 k.c. oraz art. 3 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił swój wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością wniesionej skargi.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżący nie przedstawił argumentów świadczących o tym, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Zagadnienie dopuszczalności formułowania roszczeń o zadośćuczynienie za krzywdę spowodowaną utratą osoby bliskiej w oparciu o przepisy o ochronie dóbr osobistych oraz problematyka kręgu ewentualnych uprawnionych do takiego zadośćuczynienia nie należą do kwestii jednoznacznie i ostatecznie interpretowanych w piśmiennictwie i orzecznictwie, wobec czego powoływanie się na przesłankę oczywistej zasadności wniesionej skargi w tym wypadku nie mogło spowodować uwzględnienia wniosku skarżącego o przyjęcie jego skargi do rozpoznania.

Okoliczności sprawy nie wskazują przy tym, by w sprawie wystąpiły inne przyczyny przemawiające za rozpatrzeniem skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)

aw